

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 3 липня 2007 року № 27 (191)

ШУХЕВИЧ – ГЕРОЙ!

Вшанування пам'яті легендарного командувача УПА у Львові

Нинішнього року в Україні уперше так масштабно відзначались уродини головнокомандувача УПА Генерала Чупринки - Романа Шухевича. Конгрес Українських Націоналістів спричинився до того, що так широко і розмаїто проходили заходи 100-річчя генерал-хорунжого. Адже саме депутати облради Львівщини від КУН ініціювали проголошення року Шухевича. Приємно, що наш заклик був підтриманий не лише у Львові, а й обранцями в інших областях.

26 червня, напередодні заходів, пройшла пресова конференція у Західній Інформаційній корпорації, у якій взяли участь новообраний голова ЛОО КУН Микола Пшевлоцький, його заступник Роман Дідусь, голова секретаріату Ігор Данилиха., член Проводу Андрій Микуш, прес-секретар ЛОО КУН Наталка Улинець. Представників ЗМІ ознайомили зі змінами в керівництві ЛОО КУН, пріоритетами, найближчими планами і заходами.

28 червня уперше у Львові відбувся турнір з міні-футболу на Кубок Шухевича, організований Конгресом на базі клубу вищої ліги ТВД (директор Р. Ковальчик), за підтримки Львівської пивоварні (директор В. Печер) і Асоціації міні-футболу Львівщини (голова Ю. Сорочик).

Головний приз – вазу авторської роботи отримали гравці команди "Свобода". Команда Конгресу забила найбільше голів і завоювала титул глядацьких симпатій, а також приз отримав Р. Бек як найкращий воротар турнір. В свою чергу, П. Грушецький, депутат облради, був відзначений як найкращий нападник.

Сподіваємося, що наступного року футбольний турнір набере традиційного характеру, а футболісти КУН будуть мати можливість виборювати перемогу із більшою кількістю суперників.

Напередодні ювілею головного командира УПА Генерала Чупринки звання заслуженого художника України отримав член Національної Спілки художників Іван Крислач, автор популярних портретів національних героїв України Романа Шухевича, Степана Бандери, Євгена Коновальця та інших. Конгресівці активно підтримували нагородження відомого художника-графіка, тож вітають його із давно заслуженою нагородою.

29 червня уперше в Україні набачили світ поштова марка і конверт до ювілею Романа Шухевича. У приміщенні львівського відділення "Укрпошта" відбулося урочисте офіційне спецпогашення. Символічний перший відтиск штемпеля на марці та конверті здійснили голова ЛОО КУН М. Пшевлоцький, директор музею Степана Бандери у Лондоні В. Олеськів та заступник голови Наукового Товариства ім. Т. Шевченка у Львові І. Головацький. Отже, від цієї миті конверти з марками із зображеннями Головнокомандувача УПА полетіли у різні кінці світу. А вже після цього облдержадміністрація у Палаці Потоцьких нагородила ювілейною медаллю ветеранів національно-визвольної боротьби. Увечері в Театрі опери та балету відбулась урочиста Академія до 100-річчя Генерала Чупринки. Участь у ній взяли голова ЛОДА П. Олійник, голова ЛОР М. Сеник та міський голова Львова А. Садовий. За задумом режисера-постановника Василя Вовкуна, сцена була оформлена у червоно-чорних барвах. ЛОО КУН люб'язно надала 10 націоналістичних прапорів для оздоблення головної сцени Львівщини. Академію спостерігали, окрім львів'ян, делегації з 8 областей України, на території яких офіційно визнано боротьбу УПА.

Закінчення на 2-й стор.

ДО 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

О. ОЛЬЖИЧ – ПОЕТ НАЦІОНАЛЬНОГО ГЕРОЇЗМУ

У цьому році відзначатимемо сторіччя з дня народження Олега Кандиби-Ольжича, блискучого поета, видатного вченого-археолога, визначного діяча національно-визвольного руху середини минулого сторіччя. Вклад О. Ольжича у скарбницю української поезії – неоціненний. Він був один із небагатьох поетів, у творчості якого віддзеркалено не лише естетичний зріз епохи, а й дух часу, зокрема цілий етап боротьби української нації за свою державність.

Олег Кандиба-Ольжич народився 21 липня 1907 року в Житомирі. Його батьком був відомий український поет Олександр Олесь.

Олег був свідком бурхливих і трагічних подій української революції 1917 року. У 1919 році його батько стає культурним аташе Української Народної Республіки в Будапешті, що згодом негативно відіб'ється на долі Олега та його матері, які після поразки УНР та з приходом радянської влади стали "ворогами народу".

У січні 1923 року Олег з мамою покидають Україну й прибувають до Берліна. Там довго не затримуються й переїжджають до Чехословаччини.

До 1924 року О.Кандиба навчається в Українському Громадському Комітеті в Празі, а в зимовому і літньому семестрах 1924–1925 років стає слухачем філософського факультету Карлового університету. Водночас він відвідує лекції з передісторичної археології та історії мистецтва, пише наукові та дослідницькі роботи з археології та суспільствознавства.

Грунтовні праці молодого археолога привертають увагу фахівців Гарвардського університету. Олега Кандибу запрошують до США, а згодом до Італії, де він читає лекції.

Навчання на філософському факультеті Олег Кандиба завершив у 1929 році, водночас навчаючись на літературно-історичному відділі Українського педагогічного інституту імені М. Драгоманова.

За життя О. Ольжич видав лише дві книжки поезій: "Рінь" (Львів, 1935) та "Вежі" (Прага, 1940). Третя збірка "Підзамчя", упорядкована самим автором, побачила світ уже після його смерті.

У 1929 році О. Кандиба вступає до Організації Українських Націоналістів й одразу ж стає її провідним діячем. За дорученням голови ОУН Є. Коновальця він організував "Культурну референтуру ОУН", яка налагодила випуск легальних і нелегальних видань українських націоналістів, об'єднала довкола себе чимало відомих діячів культури та мистецтва.

О. Ольжич був одним із будівничих та оборонців Карпатської України, яка постала у березні 1939 року внаслідок розвалу Чехословацької Республіки.

З вибухом Другої світової війни О. Ольжич на чолі перших похідних груп ОУН вирушає в Україну й очолює націоналістичне підпілля в Києві.

З його ініціативи у столиці розпочинається розбудова українського політичного і культурного життя. Постає Українська Національна Рада як майбутній парламент незалежної України. Починає виходити газета "Українське Слово", організовуються інші українські інституції.

З метою мобілізації народу на побудову Української держави О. Ольжич організовує багатолюдне відзначення та звеличення подвигу героїв, які у 1921 році були розстріляні більшовиками поблизу села Базар, що на Житомирщині.

Активізація діяльності ОУН на східних теренах призводить до масових арештів у Києві. Зокрема, заарештовано, а згодом страчено у Бабиному Яру Олену та Михайла Теліг, Івана Рогача, Петра Кошика, Ореста Чимеринського та інших діячів ОУН.

На той час О. Ольжич як заступник Голови ОУН фактично керує всією роботою оунівського підпілля в Україні. Він покидає Київ та оселяється на Прикарпатті, де на той час вже активно діють партизанські відділи ОУН та загони УПА.

Усвідомлюючи неминучість поразки у війні Німеччини та окупації Радянським Союзом території України, О. Ольжич ухвалює рішення про створення "Куреня смерті", загону добровольців, який мав залишитися за лінією фронту з метою проведення широкомасштабних диверсійних акцій в тилу ворога. Очевидно, що він добре розумів приреченість людей, які б відважилися на цей крок, однак вважав, що ідея нових Тернопілів чи Крутів неодмінно підніме на нову боротьбу майбутні покоління українців. Щоправда, О. Ольжичу так і не вдалося реалізувати свою ідею.

Фашисти чатують за ним, а в травні 1944 року на конспіративній квартирі у Львові гестапівці знаходять його й заарештовують.

Як особливо небезпечну для Рейху особу, його везуть на допит у Берлін, а згодом у концтабір Заксенхаузен, де після неймовірно жорстоких катувань він загинув. Фашисти боялися О. Ольжича навіть мертвого, а тому тіло героя було наказано спалити у крематорії.

Закінчення на 8-й стор.

ШУХЕВИЧ – ГЕРОЙ!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

30 червня Конгрес розпочав автопробігом Білогорща-Львів у супроводі працівників ДПС, під час якого покладено квіти до пам'ятника Р. Шухевичу у Білогорщі, до могили А. П'ясецького – міністра лісівництва, пам'ятних таблиць Олексі Гасину та Легіону "Соловейко". У другій половині дня на площі Ринок, 10, де було створено Українське Державне Правління на чолі з Ярославом Стецьком внаслідок Проголошення Акта відновлення Держави 1941 року, відбувся мітинг. На мітингу, який провадив голова ЛОО КУН М. Пшевлоцький, виступили заступник Голови Конгресу, народний депутат V скликання Є. Гірник, голова ОУН(р) А. Гайдамаха, народний депутат V скликання В. В'язівський, представники ветеранських організацій, почесний голова ЛОО КУН І. Губка, депутати облради від Конгресу Р. Дідусь, А. Микуш, представники від УНП, "Свобода", БЮТ. Отримали нагороди учасники турніру з міні-футболу, учасники Пластового походу "Стежками героїв" до 100-річчя Головного командира УПА. Для численних учасників мітингу, серед яких були гості з усіх районів Львівщини, а також з Івано-Франківська, читав свої поезії Богдан Стельмах, а упівські пісні співали "Вірли". Саме ці хористи брали участь у пам'ятному для львів'ян вічі на початку 90-х, на якому виступала Слава Стецько після повернення в Україну.

Присутні з численними червоно-чорними знаменами розходилися неохоче, а конгресівська молодь вирушила на Яворівщину на молодіжний фестиваль імені Р. Шухевича.

Завершилися основні заходи з ушанування Романа Шухевича, але рік Головного командира Української Повстанської Армії Генерала Чупринки триває.

Прес-служба ЛОО КУН

* * *

У рамках відзначення 100-річчя Романа Шухевича на Хмельниччині пройшов цілий комплекс заходів. Завдяки обласній владі у м. Хмельницькому було організовано роботу виставки присвяченої УПА. Її автори – співробітники Львівського Центру досліджень визвольного руху. До складу виставки увійшло 22 тематичних банери, присвячених різним етапам історії УПА. На них розміщено 400 оригінальних фотографій і документів із архіву Центру. 29 червня Хмельницька обласна державна телерадіокомпанія "Поділля-Центр" у вечірньому показі демонструвала фільм "Нескорений", присвячений постаті Великого Героя.

30 червня заходи зі вшанування легендарного Головнокомандувача УПА пройшли у селі Гукові Чемеровецького району, на місці, де, за однією із версій, знаходиться поховання Романа Шухевича.

Того ж дня увечері силами Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів разом із Подільським полком Характерного козацтва було проведено смолоскипну ходу центральними вулицями Хмельницького. Власне перед цим дійством відбувся мітинг біля Ангела Скорботи. Участь у ньому взяв заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук, який у своєму виступі відзначив особливу роль Романа Шухевича у національно-визвольному русі середини минулого століття, зауважив на тому, що боротьба УПА стала важливим кроком у здобутті Україною незалежності у 1991 році. Разом з тим, він наголосив, що молоде покоління повинно продовжувати ту боротьбу і здобути Українську Соборну Самостійну Державу.

Після мітингу колона із понад трьохсот людей, переважно молодого віку із смолоскипами та прапорами Конгресу із гаслами "Шухевич – Герой!", вирушила до пам'ятника Богдану Хмельницькому, символізуючи своєю ходою шлях до перемоги.

"Практика використання в ході різних заходів смолоскипної ходи стала для нас уже традиційною, – зауважив голова секретаріату Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Олександр Симчишин. – Варто відзначити, що подібне викликає значний інтерес у громадськості. Радує, що до вшанування Романа Шухевича, незважаючи на літню пору, час канікул та відпусток, приєдналося багато молоді. Тож можна сподіватися, що справа таких Героїв, як Симон Петлюра, Степан Бандера, Роман Шухевич, житиме і завершиться повним здобуттям Української Соборної держави із українською владою, українською історією, українськими героями".

Прес-служба ХОО КУН

Інші матеріали про відзначення 100-річчя з дня народження Р. Шухевича читайте в наступному числі "Нації і держави"

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

КРИМ

"Ми різко засуджуємо рішення Сімферопольської міської ради щодо встановлення монумента жертвам ОУН-УПА, тому що цей крок ще більше роз'єднає Україну", – так прокоментував рішення Сімферопольської міської ради молодіжний референт Конгресу Українських Націоналістів Василь Попович.

"Збанкрутіла Компартія, ініціюючи встановлення монумента жертвам ОУН-УПА в Криму, намагається таким чином реабілітуватися в очах виборців за входження в коаліцію з Партією регіонів та підняти свій рейтинг напередодні позачергових парламентських виборів", – зазначив він.

"Про яку злочинну діяльність вояків УПА можна говорити, коли питання УПА навіть не піднімалося на Нюрнберзькому процесі, – наголосив Василь Попович. – Я переконаний, що давати оцінку діям УПА повинні не політики, а історики. Як відомо, при урядовій комісії працювала група істориків з вивчення діяльності ОУН-УПА, яка визнала УПА армією, що боролась за незалежність України".

"Встановлення монумента жертвам ОУН-УПА в Криму, пам'ятників Катерині II та іншим катам українського народу в усій країні є політичними спекуляціями антиукраїнських сил, які спрямовані на подальший розкол України та підрив її державного суверенітету", – вважає Василь Попович.

Голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА Михайло Зеленчук, коментуючи рішення Сімферопольської міської влади, наголосив, що "ті, хто ініціює встановлення пам'ятників на кшталт жертвам ОУН-УПА, Катерині II тощо, сьогодні фактично продовжують політику окупантів".

"Прикро, що на 17 році незалежності України ще проявляється діяльність злочинної комуністичної організації, яка продовжує послідовно нищити нашу державність, наші національні інтереси.

Злочинам комунізму давно вже потрібно влаштувати Нюрнберг II, а діяльність Компартії заборонити взагалі", – підкреслив Михайло Зеленчук.

* * *

Кримські організації Конгресу Українських Націоналістів, УНП та УРП "Собор" 22 червня, у день річниці антинатівських протестів, провели у Феодосії мітинг на підтримку євроатлантичної інтеграції України, повідомив голова Кримської організації Конгресу Українських Націоналістів Василь Овчарук.

За його словами, під час акції до них підійшли прихильники блоку Вітренко і комуністи з антинатівськими гаслами та почали влаштовувати провокації. Між учасниками акцій відбулися сутички, причому міліція на провокації вітренківців та комуністів майже не реагувала.

Василь Овчарук розповів, що коли він запитав у майора міліції, чому вони не реагують на провокації, той відповів, що служить Росії та Криму, відмовившись при цьому назвати своє ім'я та прізвище.

Учасники мітингу звернулися до жителів Феодосії із заявою, у якій вони закликають їх підтримати євроатлантичну інтеграцію України та пояснюють причини необхідності вступу України до НАТО.

З текстом заяви усі бажаючі можуть ознайомитися на сайті http://cun.org.ua/ukr/content/view/1723/32/

Прес-служба КУН

ХЕРСОН

У Херсонських націоналістів є зброя, а саме: газета Херсонської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів "Степова Україна". Побачило світ число відродженої газети "Степова Україна", яка була заснована обласною організацією Конгресу 13 років тому, і перше число якої вийшло 17 червня 1994 року. Пізніше газета з деяких причин перестала виходити. Херсонська обласна організація КУН у 2007 році відновила документи щодо державної реєстрації "Степової України" та спромоглася видати перше число відродженої газети.

Прес-служба Херсонської ОО КУН

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

На останніх виборах до місцевих рад представники від Конгресу Українських Націоналістів на Хмельниччині отримали понад 30 місць у радах різних рівнів, причому два місця в обласній раді. Депутати від КУН відразу ж активно включилися в роботу місцевих органів влади, повністю відповідаючи тезі: націоналісти у владі працюють для людей і для України.

З метою безпосередньої роботи із виборцями Хмельницька ОО КУН впровадила в практику роботу громадських приймалень депутатів Хмельницької облради. Згідно з рішенням обласного проводу представники партійної організації в облраді Микола Янчук – начальник управління охорони здоров'я облдержадміністрації та Олесь Вітряний – начальник управління у справах молоді, сім'ї та спорту, організували прийом громадян двічі на місяць.

Зокрема, нещодавно з хмельничанами спілкувався Микола Янчук. Виборців турбували питання, пов'язані із лікуванням, отриманням компенсацій, наданням соціальної допомоги тощо. Більшість проблем – болючі та потребують негайного втручання насамперед представників влади. Депутат ради із розумінням, професійно та відповідально поставився до нагальних питань і запропонував допомогу у їхньому розв'язанні.

Прес-служба Хмельницької ОО КУН

КУН В ДІЇ

ЄВГЕН ГІРНИК ПОБУВАВ З РОБОЧИМ ВІЗИТОМ НА РІВНЕНЩИНІ

Днями народний депутат України V скликання (фракція "Наша Україна") Євген Гірник побував з робочим візитом на Рівненщині, де упродовж п'яти днів зустрічався з мешканцями краю. Робочу поїздку депутат здійснив у Радивилівський, Здолбунівський, Острозький, Гощанський та Дубенський райони.

Під час зустрічі на одному з підприємств Рівненщини.

Робоча поїздка парламентаря розпочалася з Радивиліщини, де він провів кілька зустрічей з її жителями, зустрівся з районною та міською владою, працівниками швейного цеху ВАТ ШТП "Маяк". Також Є. Гірник відвідав добре відомий у краї реабілітаційний центр.

Наступного дня він відвідав Здолбунівський район, де, крім зустрічі з громадою та керівництвом міста і району, дав прес-конференцію для місцевих ЗМІ, відвідав Народний музей Уласа Самчука, зустрівся з колективом Дерманської гімназії, громадою села Буща – відомого першим міжнародним зібранням Антибільшовицького Блоку Народів. Відтак Євген Гірник вшанував пам'ять полеглих у Гурбенському бою, відвідавши Пантеон слави вояків УПА у с. Гурби-Антонівці. Робочий день депутата завершився зустріччю з працівниками та керівництвом ЗАТ "Волиньшифер" і громадою м. Здолбунова. Насамкінець він поклав квіти до пам'ятника Уласу Самчуку.

Третього дня Є. Гірник побував в Острозькому районі. Там відвідав Острозьку академію, де зустрівся зі студентами і викладачами. У районній раді провів зустріч з керівництвом району та його громадою, а у центральній районній лікарні – з медперсоналом.

У Гощанському районі відвідав кілька сіл, де зустрівся з громадою, завітав у Аграрний коледж, на Бабинський цукровий завод, побував у новому відділенні полого будинку м. Гоща, в пансіонаті для престарілих. Також цього дня Є. Гірник мав зустріч з головою Рівненської ОДА Віктором Матчуком, під час якої обговорювалися проблеми краю, перспективи його розвитку.

Робочий візит народного депутата на Рівненщину завершився перебуванням у Дубенському районі, де він дав прес-конференцію для представників місцевих медій, зустрівся з керівництвом міста і району, громадами м. Дубно та с. Варковичі, працівниками Торф'яного заводу.

Візит Євгена Гірника на Рівненщину пройшов успішно. Щодня депутату вдавалося проводити по 5–7 зустрічей з волинянами, які його привітно і тепло зустрічали.

Прес-служба народного депутата України V скликання Євгена Гірника.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

 ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Юрій БОЙКО: МАЙСТЕР ГАЗОВИХ АФЕР

У вересні відбудеться черговий раунд переговорів щодо закупівлі Україною імпортного природного газу в Росії. Відповідно, український народ сьогодні цікавить: скільки коштуватиме газ для пересічного українця у 2008 році? Зрозуміло, що відповідь на це питання залежить від того, хто саме представлятиме Україну на переговорах і наскільки ефективно відстоюватиме інтереси Української держави. Тому газета "Нація і держава" публікує матеріал, в якому розповідається про "можливості" та інтереси одного із ймовірних учасників цих переговорів.

НАК "Нафтогаз України" був створений згідно з указом Президента Кучми в 1998 році на підставі міжурядової угоди Кучма–Гор. Таким чином передбачалося розмежувати грошові потоки газотранспортної системи і фінансові потоки видобутку газу. "Нафтогазу" відводилася роль фінансового холдингу. Кучма і Бакай розглядали його як основне джерело фінансування виборів-99. Для цього до складу НАК "Нафтогаз України" додатково включили "Укрнафту" і "Укртранснафту". З поставленим завданням Бакай успішно справився, побудували газопровід "Джанкой–Феодосія", обрали Кучму Президентом і заборговували Росії за поставлений природний газ для споживачів України 1 млрд 400 млн доларів. З приходом Ющенка на посаду прем'єр-міністра і Тимошенко на посаду віце-прем'єра з ПЕК Бакай йде у відставку. На якийсь час, необхідний для зачистки деяких фінансових "погрішностей" в. о. глави НАК "Нафтогаз" Кучма призначає Ігоря Діденка, який успішно справляється з поставленим завданням. Отримавши 152 млн дол. за транзит газу до Європи від Газпрому в травні 2000 року, Діденко самостійно підписує договір з уявною російською фірмою ЗАО "Мосукраїнпостач" на постачання матеріальних ресурсів і перераховує ці гроші до Росії без якого-небудь візування служб, а також без будь-якої специфікації. Характерно, що до сьогоднішнього дня гроші не повернені НАКу. Ні прокуратура, ні суди цією явною крадіжкою не займаються. Пізніше ці гроші повернуться Кучмі, Бакаю, Діденку. Діденко виконав спецзавдання (мавр зробив свою справу, мавр може йти). Кабмін звільнив його з роботи. Кучма призначив на посади першого заступника міністра ПЕК і голови НАК "Нафтогаз" В. Копилова.

Копилов переводить діяльність НАК "Нафтогаз України" з бартерних операцій на грошові. Таким чином, через три місяці вже 70% оплат за газ відбувається грошовими коштами. Укладається договір з Туркменією на постачання газу до України на період до 2007 року. Туркменбаші вперше приїжджає до України. Баланс газу України складається з українського газу, російського, отриманого за транзит газу до Європи, і купленого туркменського газу. Йдучи в лютому 2002 року у відставку, Вадим Копилов залишає 11 млрд куб. м. газу в підземних сховищах, а в квітні (кінець опалювального сезону) залишається 4,7 млрд газу.

Крім того, вперше в 2001 році Газпром почав платити за зберігання газу по 10 дол. за 1 тис. куб. м. В результаті в Газпромбанку накопичилося 300 млн дол. українських грошей за зберігання газу. У "Нафтогаз" Юрій Бойко, який газ до того бачив тільки на конфорці газової плити прийшов у лютому 2002 р. Однак це йому не перешкодило називати себе "професіоналом", видатним менеджером сучасності. Він одразу зав'язав тісні зв'язки з пресою, на що перераховує по 2 млн грн. в місяць на рахунок прес-служби НАК "Нафтогаз України", яку очолив Бородін. Про досягнення НАКу і про Бойка щодня почали друкуватися статті в газетах. Усі найзбитковіші проекти підносилися як черговий успіх. Насправді ситуація в Нафтогазі з кожним днем погіршувалася. За весь період правління Бойка вже на 01.03.2005 року 300 млн дол. проїли, проїли і 4,7 млн газу в сховищах, до того ж в 2004 році продаються на експорт 1,1 млрд газу в рахунок постачання газу Газпромом за транспортування в 2005 році.

Окрім цього, нібито для потреб НАКу, отриманий іноземний кредит в сумі 700 млн дол. Також анонсується угода про реструктуризацію боргу за 1999 рік, яка передбачала погашення його протягом 10 років. Нова угода НАК "Нафтогазу України" і "Газпрому" передбачає погашення боргу в сумі 1,4 млрд доларів протягом п'яти років. Це борг за газ, отриманий від "Газпрому" в 1999 році. Розрахунок за транзит тоді зараховувався Україні по 50 дол. за 1000 куб. м, а газ отримувався в "Газпромі" по 80 дол., тобто різниця в 30 дол. за 1000 куб. м – це прямі збитки НАК "Нафтогаз України", які склали 150 млн доларів в рік, а в перебігу п'яти років – ці збитки склали вже 750 млн доларів. Таким чином, у балансі 2005 року відсутні 11 млрд куб. м газу. Туркменський газ купується по 58 дол., при цьому специфікація на постачання товарів до Туркменії не підписана. У період правління Бойка було погашено з узятих 700 млн кредитів 150 млн боргу перед Туркменистаном за газ попередніх періодів, але вже в січні–лютому 2005 року борг перед туркменами складає 300 млн. І все це залишається новій владі – борги за газ, борг в сумі 700 млн за кредити, нестача11 млрд газу. Крім того, в сховищах знаходиться 7,8 млрд російського газу, який Росія зажадала тут же повернути. Газ у сховищах, що належить "Нафтогазу", протягом 2003–2004 року був проданий на експорт. Цікава деталь: газ на експорт у 2003 році продавався по 60 дол., у той час коли вартість його на межі з Польщею досягала 140-150 дол. Неважко підрахувати збитки від такої реалізації газу, при цьому туркменський газ на межі Росії і України коштував 63 дол. Угодою між Україною і Росією передбачалося, що ціна газу за транзитні послуги для України складе 80 дол., при цьому ціна за транспортування складала 1,75 дол. за 1000 куб. м. на 100 км. Пізніше урядом Пустовойтенка була змінена ціна на газ за транзит, і ціна за транспортні послуги склала 1,09 дол. за 1000 куб. м.

Таким чином, транспортуючи газ із Туркменії для України по території Узбекистану, Казахстану, Росії, Росукренерго за послуги отримував 37,5% газу від кількості газу, поставленого до України по 44 дол.. Продаючи 9 млрд газу до Європи, Росукренерго платив за транзит ще 11 дол., а до Європи продавав уже за ціною 200 дол. Відмітимо так само, що зберігання газу (ЕТ, Росукренерго) в 2003, 2004 роках складало всього 2,75 дол., як для українських споживачів замість 18 дол., оскільки платили "Нафтогазу" поляки, чехи, угорці.

Якщо провести приблизний підсумок правління Бойка в "Нафтогазі", то можна зробити висновки, що більшого збитку для України ніхто з олігархів не завдав. Завдано збитків "Нафтогазу" на суму 2-х млрд дол. За даними деяких видань, Бойко за час свого керівництва заробив (вкрав) близько 500 млн гривень! Підкреслюю, заробив (украв) на державному підприємстві. Знаючи відкати на дочірніх підприємствах НАКу, це нескладно підрахувати.

Розглянемо внутрішні схеми закупівлі матеріальних ресурсів.

Так, Бойко Ю. А. створює цілу систему крадіжки грошових коштів в НАК "Нафтогаз України". Простий обиватель може подумати, що централізація МТС і фінансових ресурсів – це добре: чим більше отримуєш товарів, тим він дешевший, але тут не той випадок. Разом з Бойком у НАК "Нафтогаз України" приходить ціла команда вже навчених висококваліфікованих злодіїв: Вадим Український (заст. Бойка) займається питаннями постачання, Якубенко – директор ТД "Газ України", Євген Бакулін – директор ДК "Укргаздобування", Хлюпін – директор ДП ВЗП "Нафтогаз", Савченко – директор ДП "Нафтогазкомплект", фінансисти на підприємствах Швидкий, Таран, Айсин. Заступники з матеріального постачання Олексій Бакай, Олександр Ляшенко і ряд інших фахівців з крадіжки створюють у НАК "Нафтогаз України" так звану внутріконкурсну комісію з відбору постачальників МТР (матеріально-технічних ресурсів) і надання послуг.

Щоб виграти тендер на постачання матеріальних ресурсів, необхідно, скажімо, негласно поспілкуватися з паном Українським, оскільки тільки він може визначити, хто може поставляти продукцію, за якою ціною і який при цьому буде відкат. Якщо заздалегідь не зійшлися в сумі відкату, тоді нічого брати участь у тендері, та й документи на участь у тендері ніхто у тебе не візьме. Крім того, в ДК "Укртрансгаз" під керівництвом Олексія Бакая ведеться такий же відбір постачальників через філії Укртрансгазу з капітальному ремонту газопроводів, компресорних станцій. Відповідний відкат йде і пану Українському. Все це дуже жорстко контролюється паном Бойком, щодня підбиваються підсумки роботи з відкатами (Український, Якубенко, Швидкий, Бакулін). У ДК "Укргаздобування" є свої доходи, крім матеріально-технічних ресурсів. Тут є переробка нафтопродуктів, тобто газового конденсату на бензин і дизельне паливо. Фахівець з переробки Євген Бакулін дуже швидко розібрався і передав Шебелинський завод (державний завод) в оренду приватній фірмі. Тепер ДК "Укргаздобування" вже не випускає бензин, а випускає фірма, що орендується, і продає бензин ДК "Укргаздобуванню". Таким чином, прибуток від переробки залишається в орендаря. Крім того, орендар зареєстрований у Житомирській області, користується пільгами на акциз, і акцизу не платить. При цьому Бакулін ще купує за високою ціною газовий конденсат, який потім продає орендареві. Орендар переробляє і продає ДК "Укргаздобуванню". Тільки на такій схемі ДК "Укргаздобування" втратила 500 млн гривень за рік. Далі реалізація бензину відбувається за заниженою ціною. Торгує бензином пан Півень. Ціни на його реалізацію в період липня–серпня 2004 року були нижчі від ринкової ціни на 600 грн. Усі ці гроші, зрозуміло, йшли у відкат через пана Півня під жорстким контролем Бакуліна, далі Бойку.

Придумана також джоберська програма реалізації нафтопродуктів через АЗС, де це все підноситься як велике досягнення, і як участь НАК "Нафтогаз України" в зниженні ціни на нафтопродукти на внутрішньому ринку. Насправді ж продається через дистриб'юторську програму на АЗС 2–3% бензину від всього споживання в Україні. Крім того, продаж бензину через заправки йде дрібним оптом. Наприклад, фірма "Пік", зареєстрована в м. Харкові,

не маючи жодної заправки, проводила продаж бензину, що отримується від ДП "Укргаздобування" за заниженими цінами, ще й отримувала 9% за реалізацію бензину. В цілому, ДП "Укргаздобування" тільки в період 2004 року і два місяці 2005 року за схемами оренди Шебелинського заводу реалізує бензин за заниженими цінами, продаючи його через дистриб'юторські схеми, де втрата виручки складає 28%. В цілому втрата прибутків по ДП "Укргаздобування" на бензині складає 800 млн грн. на рік.

Якщо говорити про закупівлі матеріальних ресурсів, то на складах ДП "Укртрансгаз" і ДП "Укргаздобування" знаходиться неліквідів на суму більше двох млрд грн. Це і бурові установки, лопатки для турбін і багато іншого непотрібного устаткування. Якщо спробувати продати ці матеріали і устаткування, то можна виручити за них не більше, ніж за металобрухт, оскільки бурові вежі випуску 1976 року, лопатки до газових турбін російські, і давно відпрацювали свій ресурс. Для повного щастя створюється підприємство "Нафтогазбезпека" для охорони об'єктів НАК "Нафтогаз України". На перший погляд, нічого поганого, але, після того як за справу охорони взялася "Нафтогазбезпека", крадіжка конденсату збільшилася на 20% і вже в 2004 році склало близько 50 тис. т. При цьому пошкоджені конденсатопроводи. Під час незаконного врізання в конденсатопровод відбувається великий виток конденсату на землю, чим забруднюються значні території земель. Далі крадений конденсат продається вже на заправках, належних Ю. Бойку під брендом НАК "Нафтогаз України".

(http://www.tema.in.ua/article/1895.html)

Закінчення у наступному числі

БУДЕ ТАКА ПАРТІЯ?

"Українська правиця" приєднається до підписаної між "Нашою Україною" та "Народною самообороною" угоди про створення блоку. Про це повідомив лідер "Нашої України" В'ячеслав Кириленко у неділю на прес-конференції в Полтаві. "Правиця до нас також приєднається", – заявив Кириленко. "З понеділка "Правиця" вирішить усі складні для неї питання і ми повідомимо про утворення широкого блоку", – пообіцяв він.

Як відомо, наприкінці минулого тижня блок "Рух – Українська правиця" виступив з різкою заявою, в якій оцінив підписання декларації про створення блоку між "Нашою Україною" та "Народною самообороною" як ревізію попередніх домовленостей. "Підписання цього документа стало несподіванкою не тільки для Блоку "Рух-Українська правиця", а й для інших політичних сил, які 7 червня цього року парафували угоду про утворення виборчого блоку між НСНУ, "Народною самообороною" та Блоком "Рух-Українська правиця". Підписання декларації, що відбулося в день анонсованої зустрічі всіх можливих суб'єктів широкого блоку з президентом України, є виявом неповаги до партнерів. Такі кроки можуть призвести до руйнування демократичного виборчого блоку і є відходом від лінії на формування широкого об'єднання, до якого закликав президент", – підкреслюється в заяві. Лідер УНП Юрій Костенко про це зазначив, що "замість об'єднання політичних сил демократичного спрямування, фактично утворюється новий політичний проект "під вождя", який не так давно браво марширував під Інтернаціонал". Водночас лідер НРУ Борис Тарасюк підкреслив, що партії блоку "Рух-Українська правиця" не сприймають мови ультиматумів, "оскільки такі методи притаманні недемократичним силам".

Наразі важко сказати, що дало привід для В.Кириленка, усього через кілька днів після заяви "Правиці", висловлювати впевненість у знаходженні порозуміння. Більше того, лідер НСНУ заявив, що "Народна самооборона" готова до створення єдиної партії, а "Правиця" також на це погодиться, бо вона ніколи не заперечувала створення єдиної національно-демократичної партії.

(За матеріалами ЗМІ)

БРУДНІ ПРОВОКАЦІЇ РОСІЙСЬКИХ "АНТИФАШИСТІВ"

Анатолій ЗІНЧЕНКО

Виборча кампанія в Україні набирає обертів. Відповідно активізувалися і проросійські сили. Знову є можливість попіаритися, та й грошеняток заробити. А коли буде по всьому – за чашкою водочки покепкувати із простакуватого хохляцького виборця, який вкотре наступить на ті самі граблі й "добровільно" посадить собі на шию чергову зграю зденаціоналізованих паразитів. І щось в тому таки є. Тільки розрахунком на довірливість і неінформованість українського електорату можна пояснити недавню появу на російському телебаченні, яке безперешкодно заполонило наш ефір, псевдодокументального фільму про "переписування історії Другої світової війни" в Україні. У ньому в один ряд поставлено Гітлера і його союзників Хорті, Антонеску, Муссоліні, Квіслінга та Президента України Віктора Ющенка, Тараса Шевченка і Романа Шухевича. Тобто жителям Сходу і Півдня України в черговий раз підсовують замурзаний виборний слоган "нашисти – фашисти".

Автори фальшивки стверджують, що "В. Ющенко реабілітовує фашистських злочинців", бо Головнокомандувач УПА, виявляється, "був офіцером СС і отримав Залізний хрест з рук самого Гітлера".

З авторами провокації полемізувати не варто. Вони прекрасно все знають. І просто заробляють свої гроші, які, як відомо, "не смердять". Але тим українцям і неукраїнцям, які готові проковтнути гнилу продукцію кремлівських політтехнологів, раджу заспокоїтися. Роман Шухевич членом ордену СС не був, у військах СС не служив і Залізного хреста з рук Гітлера не приймав.

Але якщо читачі бажають ознайомитися з матеріалами на тему ненімців – німецьких орденоносців, то пропоную заглянути в російські друковані та інтернет-видання, які вказують на "...обилие среди офицеров ВС КОНР (армії Власова – *авт.*) русских императорских, советских и немецких орденоносцев. Вот капитан ВВС КОНР Б. Р. Антилевский – в советско-финскую войну стал Героем Советского Союза с награждением орденом Ленина и медалью "Золотая Звезда", но получил боевой орден и в составе ВС КОНР. Вот полковник А. Д. Архипов – в 1915 году получил орден св. Анны IV ст. с надписью "За храбрость". Вот поручик ВС КОНР А. И. Бабницкий – будучи еще лейтенантом РККВ, за бой с финскими лыжниками награжден в 1940 году медалью "За отвагу", что совершенно не помешало ему в феврале 1945 года получить Железный крест 1-го класса. Вот генерал-майор И. А. Благовещенский – орден Красного Знамени (1939 г.). Вот награжденный двумя медалями и крестом "За военные заслуги" генерал-майор М. В. Богданов... Вот генерал-майор А. Е. Будыхо – за храбрость в боях прапорщик из рабочих в 1916 году произведен в чин подпоручика, а вскоре становится ротным и поручиком, в 1924 году награжден орденом Красного Знамени... Вот еще один Герой Советского Союза, капитан ВВС РККА и майор ВВС КОНР С. Т. Бычков – помимо ордена Ленина и "Золотой Звезды" Героя успел получить два ордена Красного Знамени и боевой орден от Власова. Один из самых известных власовских офицеров, герой Праги, генерал-майор С. К. Буняченко в период подавления басмаческого движения в Средней Азии (1924–1931 гг.) получил именные часы и нагрудный знак "За боевые заслуги", а в составе РОА (еще до официального создания ВС КОНР) награжден двумя медалями для восточных добровольцев и Железным крестом 2-го класса за бои во Франции".

Що ж до самої відзнаки, то орден "Залізний хрест" був заснований 10 березня 1813 року прусським королем Фрідріхом Вільгельмом ІІ (1770–1840) для нагородження осіб, які відзначилися у війні з наполеонівською Францією і на полі бою, і поза ним в ім'я свободи і незалежності Вітчизни. Залізний хрест став тоді у Німеччині символом справедливої визвольної війни.

Розпочинаючи війну з Польщею, Гітлер відновив нагородження орденом Залізного хреста. Не варто забувати, що з боку Німеччини війна велася під гаслом повернення німецьких територій, несправедливо приєднаних до Польщі Антантою після поразки німецької держави у Першій світовій війні.

Всього за роки Другої світової війни близько 3,2 млн чол. було нагороджено Залізним хрестом 2 класу і близько 420 тис. чол – Залізним хрестом 1 класу. Мабуть, зрозуміло, що Гітлер фізично не міг всім цим людям особисто вручати нагороду. Однак "антифашисти" вважають решту людей закінченими ідіотами, нездатними натиснути потрібну кнопку в Інтернеті й ознайомитися з статутом ордена Залізний хрест. Тому залишимо їх брехню на їхній же совісті.

Зрештою, війна закінчилася. Минув і період "денацифікації". Згідно із законом Федеративної Республіки Німеччини від 26 липня 1957 року дозволено публічно носити Залізний хрест 1939 року (без свастики), оскільки це – символ воєнної доблесті, а не політики.

Та не завжди нагородження Залізним хрестом було позбавлене політики.

Як свідчать російські воєнні історики, "...В конце 1940-го – начале 1941 года, в соответствии с советско-германским договором, группа немецких лётчиков более 3-х месяцев провела в СССР, изучая наш истребитель И-16. Затем был ответный визит, так сказать, обмен опытом. Четверо русских лётчиков (Супрун, Стефановский, Викторов и Федоров) прибыли в Берлин 14 июня 1941 года и за 4 дня облетали все немецкие самолёты.

Немецкие лётчики, сдерживая эмоции, удивлялись лётным способностям наших авиаторов, когда те опробовали их самолёты в воздухе. Фёдоров, например, на "Хейнкель-100" всего за несколько минут выполнил, с его слов, более 100 фигур, чем весьма озадачил немцев. Особенное впечатление произвела на них замедленная бочка, которую в то время могли выполнять очень немногие пилоты.

Увидевший своими глазами, что вытворяет в воздухе Фёдоров, Гитлер был ошеломлён и поражён. Рейхсмаршал авиации Геринг угрюмо подтвердил, что даже лучшие немецкие асы повторить "воздушные акробатические фокусы" советского лётчика не смогут...

18 Июня 1941 года состоялся прощальный банкет в резиденции Рейхсканцлера. На банкете Гитлер вручил советским лётчикам награды. Фёдоров из его рук получил один из высших орденов рейха – Железный крест с дубовыми листьями І-й Степени. А ещё каждому подарили по три золотые монеты достоинством 10 тысяч марок. На них тогда можно было купить несколько "Мерседесов". На пятый день после возвращения лётчиков домой началась война..."

Можна було б ще заторкнути тему нагородження у вересні 1939 року німецькими військовими орденами доблесних радянських танкістів. Однак і сказаного, думаю, досить.

Українці, будьте пильними! Оберігаймо честь кращих синів України! Це – запорука появи на українській землі нових героїв. А вже давно пора. Як свідчить шістнадцятирічна "демократична" і "плюралістична" епопея – одними чорнильними списами Самостійної України не збудувати.

ВІДПОВІДЬ НА "ЗАЯВЛЄНІЄ"

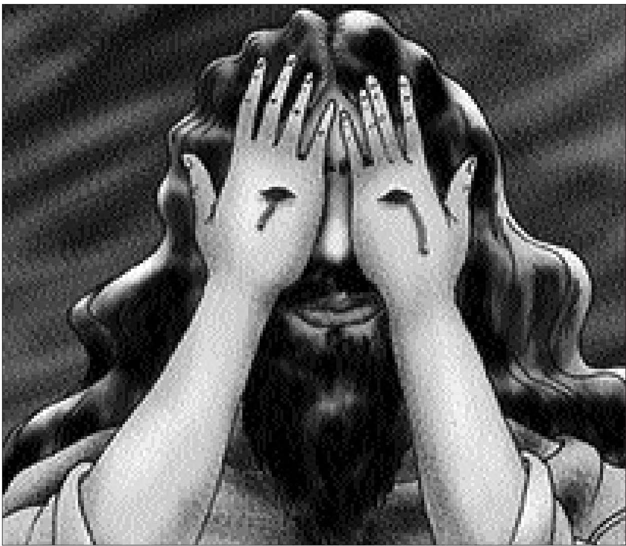
У декількох луганських газетах, датованих 27 червням 2007 року (зокрема "Ракурс+", "Жизнь Луганска", "XXI век"), опублікована провокативна за змістом заява, підписана політрадою луганської обласної організації партії "Русский блок" та радою ЛОО "Русский союз Донбасса".

У заяві зухвало очорнюється постать генерал-хорунжого Романа Шухевича та зводиться наклеп на воїнів Української Повстанської Армії. Використовуючи підтасовку та цинічне викривлення історичних фактів, автори заяви виставляють національного героя України Романа Шухевича у ролі погромника, фашистського прислужника та ката рідного народу. Підписанти заяви фактично солідаризуються зі злочинною каральною системою радянської імперії, що жорстоко боролась проти української державності. Жертвами цієї кривавої системи стали десятки мільйонів людей. Терору зазнали всі народи, зокрема і російський, інтереси якого, судячи з назв своїх організацій, нібито відстоюють ЛОО Русскій блок та РСД.

Ця заява спрямована на зрив Указу Президента України "Про відзначення 100-річчя від дня народження Романа Шухевича" і, порушуючи громадський лад, дестабілізує українське суспільство напередодні виборів, отже, мусить привернути до її підписантів пильну увагу з боку органів місцевої та центральної виконавчої влади а також Прокуратури та Служби безпеки України.

Луганська ОО КУН

РАБИ ДИЯВОЛА

Захопивши владу в Росії, більшовики піддали церкву великому блюзнірству, приниженню і погрому. З монастирів вигнали монахів, мобілізувавши їх в злочинну Червону армію, на храми наклали великі податки і позакривали. В храми посилали для атеїстичної пропаганди партагітаторів, щоб ті читали там свої безглузді лекції.

Внаслідок більшовицької діяльності в Росії ще перед революцією 1917 р. поширилось безвір'я в Христа.

Російська інтелігенція розклалась духовно і розумово в декаденстві, символізмі, теософії, кубізмі, футуризмі, прилучаючись до брехливих комуністичних "пророків". Все це призвело до наруги над храмами і братовбивчих війн. Суспільство повернулось до дикунства, маскуючись під шкарлупою "совєцької" псевдокультури. Російський композитор Римський-Корсаков ще в 1918 році написав оперу "Сказание о граде Китеже", в якій створив образ "Кутерьмы" – танцюючого божевільного, який втратив усе святе для людини. В "Кутерьме" явився той самий демон зла, показаний в Біблії в образі череди свиней, що кинулися в море.

Ось що побачив Римський-Корсаков в образі більшовиків (те саме змалював і Достоєвський в "Бесах"), які затягнули Росію в окаянну хуртовину атеїзму без духовного каяття, без прозріння в своїх злочинах, що вирує там дотепер. Чи може бути надія на видужання з радянської бидлячої тупості, коли 90% населення нахабно матюкаються, курять, а потім блюзнірствують? Вилікувати їх неможливо – такими вони і помруть в мерзості і злочині. Але вони родять і виховують дітей, таких же, як вони самі.

Такими є наслідки атеїстично-радянського антихристиянського режиму.

Ще біблійські пророки попереджували: "що слаба душа за кусок хліба, за малі обіцянки матеріальних благ продасть віру і душу".

В Росії створіння черева стала рабом диявола.

Микола БАРБОН

Валентин КОЖЕВНІКОВ,
кандидат географічних наук,
академік Академії оригінальних ідей

СУСПІЛЬСТВО

ПРИВІЛЕЇ ДЛЯ ЗЛОДІЇВ
або В УКРАЇНІ НІЯКИХ ЗМІН

Після розпаду СРСР в Україні нічого не змінилося. Як були комуністи при владі, так і залишилися. Тільки жити вони стали ще краще. Бо в СРСР вони могли тільки їсти все, що хотіли, і одягалися та взувалися краще, ніж решта через спецмагазини та спецбази, але ні приватної власності на мільйони доларів, ні імпортних машин та іншої техніки не мали. Їли вони так багато, що решті людей після номенклатури вже мало що залишалося – доводилося стояти в чергах навіть за маслом і м'ясом, сиром і ковбасою. А вже про цитрусові та банани ми навіть мріяти не могли. Тож і туалетного паперу комуністи використовували так багато, що простому люду часто не вистачало, доводилося користуватися газетами з портретами цих "вождів". Звичайно, через ненажерливість вони часто хворіли. Тому відібрали у народу найкращі лікарні і санаторії і зробили з них спецлікарні і спецсанаторії. Простий народ теж хворів, але через неякісне і неповноцінне харчування. Проте в районних лікарнях для нас не було ні сучасного обладнання, ні потрібних ліків.

Як тільки у 1991 році комуністів відлучили від влади, в магазинах і лікарнях усе з'явилося. Але вони швидко оговталися і перехопили у демократів ініціативу, коли зрозуміли перехід на ринкові відносини як право торгувати інтересами України на користь Росії. Вони нахабно присвоїли державне, профспілкове, колгоспне майно, яке було під їхнім управлінням, і стали мільйонерами. Звичайно, вони приватизували все не на своє ім'я, а на родичів. А самі стали пенсіонерами, але не звичайними, а привілейованими. А звідки вони взяли привілеї? Верховна Рада незалежної України подбала про них. Нові пільги для старої партноменклатури впровадив О. Мороз ще у 1994 році, коли очолив ВР і на першому ж її засіданні обгрунтував необхідність підвищення зарплати депутатам у кілька разів, а також і пенсії колишнім депутатам. Потім прийняли і закони про державну службу, якими передбачили великі пільги і широкі привілеї не тільки сучасним держслужбовцям, а й тим, що служили комуністичному режиму. Мороз стверджував, що пільги і привілеї їм належать за велику відповідальність. А хто з них відповів за розруху, аморальність радянської влади чи за відверте розкрадання державного та народного майна? Ніхто, бо крали не тільки для себе, а й для "вищестоящих". А яка для нас була користь від праці сотень тисяч радянських депутатів? А від мільйона радянських держслужбовців? Ні тоді, ні тепер не було і немає ніякої. Ми живемо гірше всіх у Європі саме через те, що сучасні наші депутати, урядовці та держслужбовці думають лише про розробку законів і схем для перекачки фінансових ресурсів України на власні рахунки в Росію та інші країни, тобто працюють на шкоду нашому народу.

Хоча обсяги усіх пільг депутатам і держслужбовцям влада тримає в секреті, але ж дещо люди бачать: це і в десятки разів більші пенсії, і пільгова квартплата, і безкоштовне лікування у спеціальних лікарнях, і путівки у санаторії, і пільговий проїзд на залізниці. Крім того, всі, навіть малопомітні діячі комуністичного режиму і кучмівські посіпаки за розкрадання державного майна отримували ордени і звання, за які теж мають великі надбавки до пенсій і зарплат.

Та навіть комуністи середнього рівня, які не встигли стати "заслуженими" або вирвати ордени, мають пенсії в кілька разів вищі, ніж безпартійні вчені, лікарі, учителі, інженери, шахтарі. За них теж подбали наші законодавці (прийнявши з подачі Семиноженка закон про наукову (а радше псевдонаукову) діяльність колишніх комуністів). І уряд Януковича, який в березні 2004 року прийняв постанову №257, в котрій затверджено перелік посад (керівники підприємств, їхні заступники, головні конструктори, провідні конструктори та технологи тощо), які за комуністичного режиму могли отримувати "партійні кадри", для яких призначена "наукова пенсія", що в кілька разів більша від звичайної (хоч ці партійні бонзи, звісно, ніколи не займалися наукою). Отже, ордени, статус депутата або держслужбовця, наукові пенсії – це засоби теперішньої комуношовіністичної влади для грабунку народу на користь комуністів і їм подібних. Розрахунки показують, що антикризова коаліція для забезпечення двох мільйонів "своїх" пенсіонерів витрачає більше третини Пенсійного фонду держави, а решта розподіляється на 12 мільйонів інших пенсіонерів. Два мільйона комуношовіністів мають пенсії понад 1500 гривень, а 12 мільйонів бюджетних українських пенсіонерів і ветеранів отримують пенсії, нижчі від так званого "прожиткового рівня". Ось чому пенсійна реформа в нашій ВР не проходить – уже 16 років Верховна Рада вирішує тільки проблеми "своїх" пенсіонерів за наш рахунок. Наші діти, як і ми колись, працюють на задоволення потреб зайд і виродків. Зрозуміло, що здійснювати справедливу пенсійну реформу Верховна Рада Мороза – Симоненка – Януковича ніколи не буде.

Жорстокі реалії сьогодення.
Світлина Святослава МІЗЕРНЮКА

Та чи мають вони – оті секретарі ЦК, обкомів, райкомів, партбюро та керівники профкомів, заводів, радгоспів, колгоспів – право на пільгові пенсії? Адже це саме вони розвалили державу, яку "представляли". Режим, який вони розбудовували, розвалився, згнив зсередини через їхню "працю". Тому навіть від держави СРСР вони не заслужили ніяких пільг і привілеїв, а вже Незалежна Україна, проти якої вони боролися, аж ніяк не повинна мати перед ними жодних зобов'язань. А нинішні діячі – президенти, депутати, міністри тощо – які при московській підтримці доруйнували народне господарство незалежної України, ставали за наш рахунок мільйонерами, – хіба вони заслужили високі зарплати, великі пенсії, широкі привілеї? В якій ще країні за злочини проти всього народу платять такі пенсії і надають невичерпні привілеї? Заступник голови ВР 5-го скликання Адам Мартинюк, виправдовуючи великі пенсії депутатів, стверджував, що зменшення депутатських пенсій може додати до народних пенсій тільки кілька копійок. Він вкотре продемонстрував крайню аморальність людей, які пройшли школу комунізму. Такі, як він, ніколи не зрозуміють, що тільки покидьки на очах у всього суспільства можуть розкошувати в той час, коли доведений ними до збожіння знедолений народ вимирає без свободи і демократії, медичної допомоги, без якісної їжі, навіть для дітей.

Мороз і його прибічники не хочуть втрачати свої пільги, тому вкотре заявляють, що Верховну Раду не треба переобирати, вона повинна працювати до 2011 року. Їм їхні пільги і привілеї, їхнє життя подобаються. А нам? Невже українці і за 90 років комуністичної влади не переконалися в її антинародності? 16 років Верховна Рада вирішує тільки проблеми комуношовіністів. Тому здійснювати справедливу пенсійну реформу вони ніколи не будуть. Якщо ми, пенсіонери, хочемо дочекатися справедливих пенсій, то маємо, нарешті, зрозуміти, що від тих, хто уже дурив нас пустими обіцянками, справедливості ми не дочекаємося ніколи. Якщо хочемо справедливих пенсій, то повинні звернутися до Президента з вимогою провести Всеукраїнський референдум про справедливість високих окладів, особливих пенсій, пільг і привілеїв депутатам і держслужбовцям. Все це вони повинні заробляти лише чесною працею, результати якої покращують життя народу.

Михайло ПОЛІЩУК

ДВАДЦЯТЬ ПЕРШЕ СТОЛІТТЯ

СВІТОВІ КОРПОРАЦІЇ:
всепоглинаючі монстри глобалізації розширюють економічний контроль

За час правління в Індії партії Індійський національний конгрес схвалена приватизація на суму в 30 мільярдів доларів об'єктів, що раніше перебували під суворим державним контролем.

Сенс всього цього простий: суверенітет в обмін на готівку. Найбільшу активність проявляють Lazard, Lehman Brothers, Goldman Sachs, Macquarie, Vivendi, Suez, Veolia, Bechtel, Cintra і Halliburton. Інфраструктура, що раніше належала урядам, стала об'єктом спекуляцій хеджевих фондів, що набили руку в техніці грабежу через тарифи, ставки і життєво важливі послуги.

Головний пропагандист скупівлі державної власності у національних державах – Фелікс Рогатин, керівний чиновник Lazard Freres з 1960-х до 1990-х років. Його батьки колись емігрували до США з Галичини, з містечка Рогатин у нинішній Івано-Франківщині, де збили капіталець на сумнівних гендлярських і фінансових операціях.

Мета глобального "роздержавлення" – захоплення групою найбільших банків абсолютного контролю за світовими сировинними, виробничими і споживчими ресурсами з одночасною ліквідацією національних суверенітетів. Результат – різке зниження рівня життя мільйонів людей, безробіття, передчасна старість і зростаюча смертність.

ЗАХОПЛЕННЯ ПЛАТНИХ АВТОШЛЯХІВ

На сьогодні дуже ласим шматком є платні дороги. У Північній Америці в 2005–2006 рр. було приватизовано ряд важливих шляхів.

У Європі процес зайшов набагато далі. За 2005 рік Франція розпродала 4360 км автодоріг. Зараз компанія Macquarie з синдикатом стоїть у черзі за купівлею тунеля під Ламаншем, спільним англо-французьким проектом. У Англії Macquarie вже володіє частиною автомагістралі М-6 і багатьма іншими платними дорогами.

У Бразилії близько 9000 км платних доріг перебуває в приватній власності. На торги виставлені десятки платних доріг в усьому світі. В одних випадках це продаж державної власності за готівку, в інших – продаж права на проектування-будівництво-фінансування й експлуатацію, коли остаточні права передаються приватизаторам. Наприклад, у 2005 році Британська Колумбія видала концесію Macquarie/Kiewit на проект автомагістралі "від моря до неба", вартістю 1,5 мільярда доларів.

Міжнародний штурм власності місцевих органів самоврядування і держави став відверто помітним у 1980-х роках. Уряд Тетчер ввів "моделі" дерегулювання і приватизації, ініціативи рейганівської адміністрації переслідували такі ж цілі (1981–1989). При Тетчер (1979–1990) державні активи були навмисне роздроблені і розпродані цілком або частинами, включаючи British Steel, British Coal, British Airways, Britoil, British Leyland – автомобільна промисловість, а також електроенергетика, газ, водопостачання, зв'язок, порти і аеропорти.

У результаті було скорочено тисячі робочих місць. Крім того, здійснено радикальне скасування регулювання і контролю, наприклад, у м'ясній і харчовій промисловості. Ці заходи сприяли вибуху й розповсюдженню коров'ячого сказу. У Сполучених Штатах регулювання і контроль значною мірою були ліквідовані ще у 1970-х роках на залізниці, в автоперевезеннях, охороні здоров'я. У 1980-х прокотилася хвиля приватизації американських в'язниць, особливо після того, як у 1984 році федеральний уряд дозволив 20 штатам вивозити з території штату продукцію, вироблену у в'язницях.

30 квітня 1992 року президент Джордж Буш підписав наказ № 12803 про широкомасштабну "Приватизаційну ініціативу". У тому ж році міністр оборони Дік Чейні замовив фірмі Halliburton науково-дослідну роботу (засекречену до цих пір) про те, як проводити приватизацію у військовій сфері. Тоді такі реформи видалися надто радикальними, але пізніше вони були втілені в життя, і зараз виявилися у вигляді сонмища приватних військових корпорацій, з їхньою скандальною репутацією в Іраку.

ЩО РОБИТИ?

Національні держави в умовах глобалізації для свого збереження і виживання повинні гарантувати собі надійні джерела фінансування і поповнення бюджету. Цього можна досягти лише шляхом державного контролю над стратегічними галузями і ресурсами: нафтою, газом, вугіллям, електроенергією, зв'язком, транспортом, вино-горілчаною монополією. Державний контроль необхідний не тільки для поповнення бюджету. В умовах сучасної України він вкрай потрібний для суттєвого зниження впливу олігархів, корупції і криміналу на політику держави і позицію засобів масової інформації.

На жаль, тема глобалізації в українських колах практично не дискутується. Державна бюрократія, заангажовані політики, підплачені "науковці" і продажна преса виставляють глобалізацію як незворотній і природний процес. Окрилений надією потрапити у світову злодійську "еліту", колишній "русскоязычный" колоніальний апарат знову заганяє українців у перелицьоване інтернаціональне стійло. Тож думайте, українці, чи ви покірна худоба, чи "народ, якого правди сила, ніким звойована ще не була!" Доведімо ж негідним торгашам, хто в українській хаті хазяїн. Кому – злодійська глобалізація, а нам – вільна і щаслива українська нація!

(За матеріалами журналу "EIR")

Закінчення. Початок у попередньому числі.

Микола БІЛИЙ

ДУМКА ВГОЛОС

ВИМОГИ НОВОЇ ДОБИ

Як наше суспільство привести до української національної демократії

У блискучій за політичним і філософським рівнем праці М. Сціборського "Націократія", написаній ще в першій половині минулого століття, знаходимо надважливі теоретичні й прагматичні висновки, що можуть бути корисними з огляду на складний, ба, навіть критичний стан, в якому опинилася Україна.

Коротко процитуємо окремі тези названої праці:

"Теоретичні цінності демократії давали надії, що вона прислужиться до всебічного розвитку суспільства і витворить найбільш наближені до ідеальної досконалості устроєво-політичні форми". "Проте вже в другій половині м. ст. (тобто XIX століття) демократія зазнала перших перешкод на безжурному шляхові свого розвитку. Насамперед відкрилися внутрішні суперечності між її ідейними засадами (свобода, рівність, братерство) і реальним розвитком суспільно-господарських відносин, які вона відтворила своїм устроєм". "Противно – якраз з розвитком політичної демократії і капіталізму в його класично-ліберальних формах, господарська і соціальна залежність маєткове слабшого від сильнішого проявилася з нечуваною дотепер силою... Формально вільний громадянин обернувся в раба нової – соціально-економічної системи!" "Реальна дійсність все більш розхитувала віру широких мас в універсальність демократії і в її спроможність з успіхом розв'язати нові складні проблеми". "Сучасний парламентаризм витворює свого роду "спеціалістів" від політики, цілком відірваних від народного грунту. Партійні комітети стають "торгівельними бюрами", де можна купити-продати суспільний інтерес до вподоби. Це давно вже привело до скупчення в проводі партій різних неморальних суспільних покидьків, а самій політичній діяльності надало в народній опінії характеру несумлінного і своєкорисного "гешефт-махерства". Внаслідок – найкращі, здібні, творчі елементи суспільства з відразою відвертаються від політики".

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Чи ж ця остання цитата не волає про явища, вельми близькі сучасній політичній дійсності?!

Незважаючи на те, що за відродження і побудову Української Самостійної Соборної Держави десятки мільйонів синів і дочок України – найкращого цвіту нації – віддали своє життя в боротьбі з нашим історичним ворогом, новітні партійні спекулянти підмінюють ту, оплачену великою кров'ю, святу і єдино-рятівну для української нації ідею дешевою ідейкою демолібералізму. Зрозуміло, що найрозумніші українські політики тут хитрують, ба, більше: переконані, що роблять це під тиском зовнішніх обставин та сподіваються, що їхні "ходи" правильно "прочитає" українська нація. Хотілося б. Але ж...

Вороги наші теж швидко прочитують те хитрування й рішуче його використовують на свою користь. Їм це вдається тому, що наші ЗМІ – не націоналізовані, а за змістом не спрямовані на відродження українства та його державності. Навпаки – засоби масової інформації в Україні є політично-розкладовими: денаціоналізують суспільство, перетворюючи його на людський матеріал, призначений для виконання тяглових функцій рабів для "маєтково" сильніших. А значить – готують грунт для поступової асиміляції українців сильнішими націями, що вже мають усталені національні держави, колись здобуті також ціною великої крові, а тепер готові через "кров і залізо" відстоювати свою державність та ефективно використовувати бездержавні нації як робочу силу для своїх вигод.

На жаль, наша підневільна, "зрабована" окупаційним іноземним режимом-асимілятором нація, не маючи ні теоретичної підготовлености, ні практичних навиків, ні навіть мінімального політичного досвіду, нездатна враз узяти до вжитку вже "піддані ревізії вимог нової доби" (М. Сціборський), демократичні цінності інших державних народів з глибоко укоріненими демократичними навичками осучасненої демократії, які поки що вдало й ефективно тими народами використовуються.

Нам конче необхідний перехідний період становлення Української держави, змістом якого не може бути космополітична демократія і лібералізм. Метою такого перехідного періоду має стати приведення нашого суспільства до української національної демократії. А це така демократія, за якої діє заборона на антиукраїнську, антидержавницьку діяльність і сувора кримінальна відповідальність за неї. Обов'язкова умова – моральний лібералізм в економіці. А зміст – знищення трагічних наслідків тривалої московської окупації, відродження українства на всій території України, усталення української державності.

Такий перехідний період вимагає відповідного політичного режиму, а ніяк не введення на непідготовлений грунт запозиченої деінде демократії. Наша нація кілька разів уже проходила такі "фокуси" і не має права на їхнє повторення у XXI столітті. Для цього потрібно піднімати дух нації, матеріально-мілітарні, політичні і міжнародно-правові можливості на боротьбу за усталення української національної держави та водночас її еволюційний перехід на демократичні рейки і вступ до кола вільних європейських народів.

м. Феодосія

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ВІН ЗВАВ СЕБЕ "УКРАЇНСЬКИМ КОЗАКОМ"...

Раніше, переглядаючи каталог передплатних видань, я натрапляв лише на московські та "українські" російськомовні видання. На свою велику радість нещодавно пощастило мені знайти в каталозі індекс "Нації і держави", і я відразу зрозумів: оце справжнє українське видання! З великим задоволенням оформив передплату на газету.

Хотілося б звернутися до читачів "Нації і держави" з проханням.

Під час Другої світової війни знав я вояка Української Повстанської Армії Івана Григоровича Заїку родом з села Малий Бобрик Лебединського району Сумської області. Мав він псевдо "Український козак". Коли українську землю повторно окупувала совєтська орда, Іван пішов, очевидно, в ліс. Подальша його доля мені невідома. Кого не запитував, усі відповідали, що нічого про нього не знають. Може, хтось і знав щось, але ж енкаведисти пильно стежили за кожною людиною, підсилали своїх сексотів, тож запитання про упівця могло бути провокаційним.

Сьогодні, Слава Богу, не ті часи. Тож я просив би обізватися тих, хто щось знає про колишнього упівця – "Уукраїнського козака" Івана Заїку. Пишіть за адресою: 61136, Харків–136, вул. Уборевича, буд. 64/38, кв. 238.

Михайло КАМЧАТИЙ

СВОБОДА І КУЛЬТУРА ВІД СХІДНОГО "БРАТА"

Після сумновідомого "визволення" західних областей радянськими військами у вересні 1939 р. мені довелося на власні очі побачити культуру "старших братів".

Однієї неділі два молодих червоноармійці зайшли до нашого костела в той час, коли збирали гроші на пожертву. "А зачєм ето ані дєньгі собірают?" – запитав один з москалів. "На пожертву. Зараз буде Служба Божа, буде орган грати", – відповів старий поляк. "Пятьорка на двух", – сказав москаль і кинув п'ять рублів. Тільки-но почалася Служба Божа і заграв орган, як москаль, незважаючи на вмовляння оточуючих, пішов в танець. Потім закортіло москалям піднятися на хори. Вилізли, дивляться вниз. Одна стара жінка склала долоні, підняла руки до Господа Бога і молиться, а москаль їй з хорів кулаком помахав: "Я тєбє влєзу, мать твою... Ішь, вєдьма старая, тоже захотєла на трібуну".

Деякі українці спочатку москалям співчували, дякували, що нас визволили від польських кайданів. Однак уже під зиму 1939 р. почали вивозити людей. Наших сусідів вивезли за те, що вони заробили гроші в Америці, дозичили в банку і побудували собі та своїм дітям нові хати. Інших вивезли за те, що купили панське поле. Отаку волю дарували чужинці українцям, які їх зустрічали із синьо-жовтими прапорами. Згодом заборонили "Просвіту", гуртки такі, як "Пласт", "Луч", "Тризуб", "Каменярі". Одне слово, принесли нам "брати" культуру нецензурних слів і свободу в Сибіру.

Михайло ЧУБАТИЙ,
с. Озерни, Івано-Франківщина

Я ЗНАЙШОВ СВОЄ МІСЦЕ В ЖИТТІ

Свого часу я був членом різних партій комуністичного спрямування. Мені тоді здавалося, що в основному їхня ідеологія правильна. Не подобалося неприйняття комуністами незалежності України, але я сподівався, що зможу переконати їх у хибності такої позиції.

Однак всі мої спроби хоча б якоюсь мірою зменшити ворожість комуністів до України виявилися марними. Уже те, що я розмовляв українською мовою, викликало недовіру носіїв ідеології Маркса-Леніна. Не допомогло навіть те, що я був партійним активістом, позаштатним кореспондентом "Рабоче-крестьянской правды", делегатом партійного з'їзду. Мені все одно приписали "мелкобуржуазное влияние" та "оппортунизм". Нарешті я зрозумів: комуністи, що діють в Україні, служать не нашому народу, а московським шовіністам, марксистсько-ленінськими фразами вони користуються лише для обдурення довірливих людей.

Настав день, коли я надіслав на ім'я голови Українського Бюро ВКПБ А. А. Маєвського заяву про вихід з партії, партійний квиток, статут партії та лист, в якому висловив все своє обурення поведінкою членів організації, що керується людиноненависницькою ідеологією.

Після розриву з комуно-демагогами я певний час перебував поза політикою. Та от 14 жовтня 2006 року потрапив я на присвячений річниці Української Повстанської Армії мітинг націоналістів, що проходив на Софійському майдані. Почувши привітання "Слава Україні!", я заплакав і у відповідь не раз вигукував "Героям Слава!". Серце моє не переставало співати: нарешті я знайшов своє місце в житті!

Невдовзі я написав заяву про зміну російського громадянства на українське, а також заяву про вступ у ряди Конгресу Українських Націоналістів.

Володимир ТОВСТОНОГ,
смт Велика Димерка,
Броварський район на Київщині

"МИ – НАРОД З КОРІННЯМ ДРЕВНІМ..."

Нещодавно в Україні був урочисто відзначений День Конституції. На жаль, більшість наших громадян не відчули ні святкового настрою, ні гордості за свою державу. Багато чого в нашому житті викликає незадоволення, а то й обурення.

Державний Гімн України починається словами "Ще не вмерла..." Мимо волі виникає думка, що нам тільки й залишилося чекати, коли вона таки вмре... Тим більше, що реалії нашого життя дуже невеселі...

Мені 64 роки. Усе своє життя працював я простим робітником, та й зараз змушений працювати, бо пенсію мені призначили таку мізерну, що соромно й сказати.

Мої роздуми над життям українського народу, про свою особисту долю часом виливаються у віршовані рядки. Роздумуючи над словами Павла Чубинського, що стали нашим Гімном, я склав свій варіант цього твору, який, на мою думку, більше відповідає нинішній ситуації в Україні.

Воскресає в Україні омріяна воля.
Вже, нарешті, і нам, браття,
посміхнулась доля.
Та не гинуть воріженьки, як роса на сонці,
Сіють злобу серед люду на рідній
сторонці.

Дух і тіло ми поклали за волю-свободу,
За єднання українців Заходу і Сходу,
Щоб нації своєї вони не цурались,
І життям заможним, гарним
довіку пишались.

І що маємо? Руїну, занепад, розруху,
Обурений народ знову "клює на макуху".
В душу нам плюють з екранів дебіли
чужинські,
Культивують секс і ницість,
пісні сатанинські.

Батьківщино моя мила, у вінку калини,
Ти, як дівчина кохана, в чім твої
провини?
За що тебе, криводушні, досі
розпинають,
Твою мову, твої землі на гроші міняють?

Схаменіться, зажерливі, доки ще
не пізно.
Вже встає з колін народ наш могутньо
і грізно.
Піднімуться українці, гнівом
запалають
І гнобителів бездушних без жалю
скарають.

Не врятують вас мільярди, "хатки"
на Канарах.
Будете ви всі до скону спочивать
на нарах.
Ми – народ з корінням древнім, були,
є і будем,
Щастя кожному навіки у борні здобудем!

Сергій ПРОКОПЕНКО,
смт Теплик,
Вінницька область

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ЦЕ ТОЙ ПЕРШИЙ, ЩО РОЗПИНАВ НАШУ УКРАЇНУ...

Невдовзі відзначатиметься чергова річниця Полтавської битви. Знову до України приїдуть московські кацапчуки, які будуть пити і ригати "водкою" у чисті води давньої Ворскли, черговий раз відзначаючи "побєду" свого сифілітіка-царя над шведами і їхніми союзниками-"мазепинцями". Вони це роблять не вперше, бо ніхто їм досі на полтавській землі ноги не поперебивав. Перевелися на Полтавщині козаки. А свинопасам – байдуже. Бо завдяки радянсько-російській друкованій і кінопропаганді у свідомості мільйонів українців засів надуманий і прикрашений до гротеску образ російського царя-реформатора Петра I. Цей міраж всіляко підтримується нинішньою російською ідеологічною машиною і в самій Росії, і за її межами. Однак не всі росіяни у байку Алєксєя Толстого вірили і не всі захоплювалися "арапом Пєтра Вєлікава". Одним із таких був економіст Олександр Петрович Спунде (1892–1962) – один з організаторів совєтської фінансової системи.

В своїх "Нарисах економічної історії російської буржуазії" він розкрив справжній зміст петровських реформ, їхній шкідницький і грабіжницький характер. У незалежній Україні наукова праця дослідника майже невідома. А жаль. Порівняння діянь економічних реформаторів усіх часів і народів дає часом дуже цікаві результати. І науку. Для розумних.

Анатолій ЗІНЧЕНКО

О. СПУНДЕ. НАРИСИ ЕКОНОМІЧНОЇ ІСТОРІЇ РОСІЙСЬКОЇ БУРЖУАЗІЇ (скорочено – Ред.)

Реформаторська діяльність Петра створила йому славу прогресивного царя, що далеко просунув Росію вперед. Багатьом спостерігачам здавалося, що тривале гниття Росії в післяпетрівську епоху пояснюється лише нездатністю його спадкоємців продовжити почату ним справу.

Насправді, якщо оцінювати реформаторську діяльність Петра з погляду того, як змінилася соціальна структура Росії, її політичний устрій, як пішов її економічний розвиток, наскільки і як піднявся її культурний рівень, розвитку яких верств населення вона допомогла і, нарешті, що коштувало це російському народові, справа виглядає цілком по-іншому.

Почнемо з того, яким був економічний підсумок реформаторської діяльності Петра і яким виявився його вплив на подальший розвиток Росії.

Епоха Петра посунула вперед російську промисловість загалом ненабагато. Був зроблений гігантський стрибок лише в розвитку чорної і кольорової металургії. Тому почнемо з цього найяскравішого творіння Петра.

При Петрі побудовано 11 уральських залізо- і мідеплавильних заводів. Такі ж заводи створені в Тульському, Липецькому, Олонецькому, Муромському і Гжатському районах. Ось дані про виплавку чавуну за XVIII і частину XIX століття. (В кінці XVII століття чавун в Росії виплавляли лише два або три заводи (див. таблицю).

ВИПЛАВЛЕНО ЧАВУНУ, в тис. тонн

Роки	Росія	Англія	США	Франція
1718	26			
1740	32	20.0	1.0	17,7
1830	183	629,3	167,7	270.7
1860	330	3982	934	892.2

Наведені дані показують, що Росія, що конвульсивно вирвалася при Петрі на перше місце в світі за рівнем чорної металургії, потім різко, і дедалі більше, відставала від всіх промислових країн Заходу.

Уральська металургія виросла вражаюче швидко. Але вона виросла не як органічно прогресивний елемент в тілі феодальної економіки. Навпаки, сконцентрувавши весь ще не зжитий залишок сил, феодальний лад в особі Петра виявився достатньо сильним, щоб для продовження свого існування створити історичний унікум – промисловість на кріпосній праці. Зародку майбутнього Петро надає реакційну соціальну форму. Рішення безпосереднього вузькозлободенного завдання – пом'якшення військової слабкості Росії – забезпечується таким заходом, який протягом майже двох сторіч неминуче гальмуватиме зростання всього народного господарства Росії. Петро з успіхом створює кріпосну фабрику.

Цим він настільки зміцнив клас феодалів і настільки ослабив неминуче зростання буржуазії і буржуазних відносин, що російське дворянство, яке на початок його царювання майже повністю вичерпало свої внутрішні сили, зуміло зберегти монопольну владу ще на 200 років. З цієї точки зору приголомшлива картина гниття післяпетрівської Росії є природним і закономірним наслідком успіху його реформ. Промисловість на Заході штовхала феодалізм до могили. Кріпосна промисловість Петра підсилювала його. Своїми реформами Петро настільки підірвав і ослабив паростки нових суспільних сил, що клас дворян більш ніж на сторіччя виявився монополістом не тільки в економічному, а і в суспільному житті країни. Навіть першими російськими буржуазними революціонерами виявилися через 100 років після смерті Петра представники дворянства.

У допетрівській Росії вільних робочих рук в масовому масштабі не було, що й було одним з найголовніших перешкод у розвитку ремесла, мануфактури, промисловості і торгівлі. Петро вирішив цю проблему без щонайменшого послаблення кріпосницьких порядків масовою припискою кріпосних селян до заводів.

Але кріпосна промисловість, як і всяке кріпосне господарство, давала лише вбивчо мале зростання продуктивності праці. Витрати праці на одну умовну тонну чавуну в допетровські часи (1660 рік) складали, за розрахунками П. А. Хромова, 183 години, а до кінця царювання Петра (1723 рік) – 161 година, тобто за 63 роки зменшилися всього на 6,5%. Якщо прийняти до уваги приблизну точність обліку, то є слушна підстава сумніватися в тому, чи мало місце навіть таке архічерепашаче зростання продуктивності праці.

Європейські заводчики під загрозою загибелі в конкурентній боротьбі повинні були витрачати високу частку прибутку на розширене відтворення і технічне переобладнання заводів. А уральська металургія народилася і виросла, оповита монополіями на рабську працю, на ліси і надра, монопольним захистом від підприємств-конкурентів, які можуть виникнути поряд. Звідси застій і загнивання уральської металургії і її винятковий паразитизм.

Петро вирішив зрушити з місця і розвиток ремесла, пересадивши на російський грунт європейські зразки. За введеним в 1721 році "Регламентом Головного Магістрату" і за Указом 1721 року, все міське населення було розділене на гільдії.

Зовні це вельми схоже на західне ремесло. Насправді схожа тільки форма. Європейське ремесло зростало в результаті ослаблення кріпосної залежності селян. Петро намагається стимулювати його при посиленні цієї залежності. Але ремесло, засноване на особистій зацікавленості і розподілі праці, не може рости на грунті, щільно втовченому кріпосницькими нормами і рогатками. У 1744 році, після того, як Регламент діяв майже чверть століття, в Петербурзі налічувалося лише 709 ремісників, а в торговому центрі країни Москві – лише 117.

Корисно ознайомитися з декількома законодавчими актами, що відображають політику зміцнення кріпосницьких відносин, блискуче розпочату Петром.

Указом 1721 року, який дозволяв купцям купувати на заводи селян, Петро розширює шар феодальних експлуататорів. А в 1736 році видається указ про "вічне закріплення" робітників і майстрів на мануфактурі.

У 1763 році Катерина видає особливо "патріотичний" указ, що дозволяє купувати селян для фабрик іноземцям.

У цих умовах купецький капітал росте майже виключно як комісіонер дворянства, феодальних заводів і дворянської держави. Життя не штовхає цей капітал у бік зростання товарної продукції. Наскільки чисто реакційні функції переважають в душі тодішнього купця, говорять накази 1767 р. Купецтво Костроми, Коломни, Переславля, Тули, Твері, Новгорода, Торжка, Каргополя, Вологди, Симбірська, Царевококшайська, Вязьми клопоче в них про те, щоб йому було дозволено купувати кріпосних.

Реформаторська діяльність Петра, всією своєю силою скерована проти об'єктивно неминучих соціально-економічних змін, була неможливою без створення величезного і дорогого бюрократичного апарату. У 1704 році доходи держави склали 3 063 525 рублів (сучасному читачеві корисно знати, що рубель епохи Петра дорівнював приблизно 17 рублям початку XX століття і приблизно 330 рублям 1951 року), а витрати – 3 515 553 рублів.

Розподілилися витрати таким чином: воєнні витрати – 1439 832 рублів (40,9%); утримання державного апарату – 1313 200 (37,6%); утримання царського двору – 156 843 (4,4%); дипломатія – 75 024 (2,1%); церква – 29 771 (0,8%); освіта, медицина, пошта – 17 388 (0,5%).

Герцен з гнівом і болем пише в "Былом и думах": "Один з найсумніших результатів петровського перевороту – це розвиток чиновницького стану. Клас штучний, неосвічений, голодний, нічого що не уміє робити, окрім "служіння", нічого ще не знає, окрім канцелярських форм, він складає якесь цивільне духівництво, що священнодіє в судах і поліції і смокче кров народу тисячами ротів".

Соціальним призначенням бюрократії, створеної Петром, було придушення паростків капіталізму вже сильно підгнилим феодалізмом. Ця бюрократія була особливо продажна саме тому, що вона була реакційна за своїм суспільно-економічним призначенням, за своїми функціями в системі феодальної монархії.

Галасливі петровські укази про письменність дворянських дітей не могли посунути Росію і по шляху заохочення освіти. Письменність була необхідна лише для того, щоб потрапити до створеної Петром бюрократичної машини. Кріпосне сільське господарство і кріпосна промисловість гострої потреби в грамотних людях не відчувала. Через півстоліття після "великих" реформ Петра навіть дворянство не дійшло до суцільної грамотності. У 1767 році в Оренбурзькій області безграмотних дворян було 60%, в Московській – 18%.

Покажемо ще, що коштувала дана епоха народу. Ця ціна позначатиметься на його житті ще багато десятиліть. Порівнюючи загальні цифри податного населення Росії за переписами 1678 і 1710 років, П. Н. Мілюков показує, що населення за цей період зменшилося на одну п'яту частину.

Мілюков наводить дані про характер втрат жителів 11 736 дворів, які зменшилися: померло вдома – 29,1%; узято в солдати і на роботи – 20,4%; втекло в світ за очі – 31%.

Таким чином, чисто воєнні втрати відносно невеликі. Головним бичем народу виявилися петровські реформи. Вони досить ненадовго просунули вперед важку промисловість, але зате вони на багато років затримали розвиток основи народного життя країни – її сільського господарства.

Подальший розвиток Росії, кріпосний лад якої був так талановито укріплений Петром, йде шляхом гранично можливого збереження цього ладу. Гармат і рушниці ставало більше. Але орали, як і раніше, дерев'яною сохою, не будували верстатів для ремесла і промисловості. Вивозили метал за кордон, щоб на виручені гроші привозити предмети розкоші для паразитуючого дворянства. У XIX столітті Росія внаслідок швидкого зростання європейської металургії і черепашачих темпів розвитку власної стала імпортером чорних металів.

Величезна військова сила кріпосницької держави дала їй можливість успішно вести безперервну криваву війну проти власного російського та іншонаціонального селянства. Ця війна, що набувала іноді форму відкритих битв (пугачовщина), дозволяла експлуатувати селянство на колишній кріпосницькій основі.

Важливо ще раз підкреслити, що в суспільних рухах XVIII століття, у війні 1812 року і в революційному русі після неї російська буржуазія не бере скільки-небудь активної участі. Отже, вона не накопичує політичного досвіду, не створює своїх політичних організацій, не висуває яскравих суспільних фігур і не дає скільки-небудь яскравої критики феодалізму.

У XVIII столітті геніальний Ломоносов пише похвальні оди злим ворогам архангельських та інших мужиків, з середовища яких він вийшов. Високопарний стиль Ломоносова – живе свідчення монополії мови, абсолютно чужої і незрозумілої народу. А голос республіканця Радіщева, що прозвучав у кінці століття, абсолютно самотній. Лід тане дуже поволі. Лише у XIX столітті одночасно з декабристами на сцені з'являється Пушкін. В нього вже є і протест проти мерзот олександрівської і миколаївської епохи. Але на радикальний розрив з дворянським ладом і він не здатний. Це необхідно вказати у зв'язку з тим, що нині стало модою причісувати Пушкіна під декабристів, хоча між ними дистанція величезного розміру.

Реакційна суть петровських реформ була зрозуміла багатьом вдумливим дослідникам.

У Г. В. Плеханова читаємо: "Петро не тільки зміцнив закріпачення селянства. Та ж його численні і різноманітні технічні запозичення від Заходу вели не стільки до європеїзації наших суспільних відносин, скільки до ще більш послідовного перевлаштування їх в старомосковському дусі... У Росії Петро, засновуючи фабрики і заводи, приписував до них навколишніх селян, чим створювався новий вигляд кріпосного стану. Воно (у цьому особливість нашого історичного процесу) уповільнювало подальший розвиток Росії. Крім того, воно утрудняло європеїзацію тієї частини населення, яка займалася новим виробництвом".

П. Н. Мілюков у своїй роботі "Державне господарство Росії в першій чверті XVIII сторіччя і реформи Петра Великого" пише: "За винятком заходів, прийнятих в його останні роки під впливом ідей меркантилізму на користь міського класу, Петро не був соціальним реформатором".

Французький історик Левек зауважує: "Петро ще більше поглибив рабство росіян, вимагаючи, щоб вони стали схожими на вільних людей".

Реформаторська діяльність Петра, що часто зображається прогресивною, є яскравим прикладом того, до яких результатів може привести швидкий, дуже ефектний для неуважного спостерігача розвиток продуктивних сил, якщо він не служить формуванню відповідних суспільних відносин.

Мені доводиться так детально зупинятися на цьому питанні тому, що в мій час розвиток промисловості зведений в ранг всемогутнього засобу порятунку, не залежного від того, якою ціною, якими способами і чиїм зрештою інтересам він служить.

 ДО 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

О. ОЛЬЖИЧ – ПОЕТ НАЦІОНАЛЬНОГО ГЕРОЇЗМУ

У передмові до збірки вибраних поезій Олега Ольжича "Будьте!", що її видало націоналістичне видавництво "Культура" 1946 року, знаходимо такі рядки: "Зосереджений на єдиній великій для нас ідеї, ідеї української національної революції, Олег Кандиба не розпорошував духовну енергію ані в песимізмі самообмеженого культурництва, ані в утопіях всесвітніх "моралізувань", а старався на конкретній землі твердими зусиллями волі будувати цитаделлю духа – Українську Державність. Слова без діла для нього не вистачало, і тому ціла творчість його – чи поезія, чи програмова стаття, чи підпільна відозва – така у високім розумінні цього слова політична і тим самим конкретна і правдива". Так, одним штрихом, у лаконічній формі окреслено сутність поезії О. Ольжича як невіддільної складової його світогляду. Іншими словами, його поетична творчість має безпосередній зв'язок із його ідеологічними та політичними переконаннями. Саме у поетичних формах О. Ольжич намагався скристалізувати власні ідеологічні і навіть політичні концепти. Спробуємо це довести на прикладі його поетичних збірок "Рінь", "Вежі" та "Підзамчя".

Але насамперед треба відзначити, що у поета не було періоду учнівства, становлення. Його талант реалізувався одразу, засвітився усіма барвами і гранями. Три такі різні на перший погляд збірки, – "Рінь", (1935); "Вежі", (1940) та "Підзамчя", (1946) – це насправді спалах однієї зірки. Праісторична тематика й мотиви древнього середньовіччя "Рінi" перегукуються з героїчним духом збірки "Вежі" та філософськими ремінісценціями "Підзамчя". Якби О. Ольжич захотів видати замість трьох збірок одну, то умовні цикли "Рінь", "Вежі", "Підзамчя" своїм фактом вибудували б доволі струнку композицію.

Незважаючи на високі оцінки художнього рівня двох перших збірок, ще й досі побутують діаметрально протилежні погляди щодо їхньої ідейної спрямованості.

Першу вважають аполітичною, своєрідним наслідуванням неокласиків, зразком високого стилю й вишуканої естетики. Другу – навпаки, трактують як соціально заангажовану, де гору беруть заклики до боротьби за незалежність України.

Насправді, на нашу думку, між двома збірками існує тісний взаємозв'язок. У "Рінi" О. Ольжич намагається віднайти історико-філософські основи буття української нації, джерела її нескореності й войовничості. Гали, анти, готи – головні персонажі віршів – це ідеал хоробрості й благородства, шляхетності й мужності. Саме такими постають рядові бойовики ОУН у збірці "Вежі", де на зміну суворому минулому праісторичних часів приходить динамічне сьогодення. Набронзовані лицарі минулого ніби оживають, стають безкомпромісними борцями за визволення свого народу.

"Рінь" О. Ольжича тільки на перший погляд аполітична збірка. Історіософські алюзії, заглиблення у сиву давнину – не самоціль і не наслідування неокласиків. Поет шукає філософське обгрунтування нового націоналістичного світогляду, який неминуче має прийти на зміну чужинським теоріям матеріалізму та детермінізму. Щоб бачити майбутнє, треба дивитись у минуле. Така закономірність історичного поступу.

О. Ольжич вважав, що прогрес та відносне матеріальне благополуччя зіпсували людину, а бездуховність або ж фальшива соціалістично-інтернаціоналістська культура вбивала у ній творчі потенції. Саму ж людину він хотів бачити якісно оновленою. Це добре підмітив Олег Штуль-Жданович, соратник О. Ольжича, який, зокрема, відзначав: "Маємо на увазі, що та людина була не зіпсута, та людина не вміла на конференціях говорити про мир, а в суті готувати війну, та людина не вміла говорити про боротьбу за правду, а торгувати тією правдою одночасно. І до образу людини морально чистої звернувся зір О. Ольжича. На рівні поетичних узагальнень цей тип "нового покоління" можна проілюструвати такими рядками:

Воно зросло з шукання і розпуки,
Безжурно-мужнє, повне буйних сил,
Закохане в свої тугії луки
І в бронзу власних мускулястих тіл.

Так солодко в передчуванні бою,
Не знаючи вагання і квилінь,
Покірну землю чути під ногою
І пити зором синю далечінь.

Ольжичеві ремінісценції також спрямовані на пошук героїчного, що в поета асоціюється з прагненням нації до свободи. Категорію героїчного О. Ольжич підносить до величини культу. Це самодостатня вартість, що вимагає самопожертви, а не просто життєвого оптимізму. Сам поет з цього приводу писав: "Починаючи старою добою і кінчаючи новітніми поетами, тягнеться червона нитка самовідданості та героїчної жертовності для ідеї". Плекати культ героїчності – це гартувати національний характер, національний дух: "Чи це дух княжих воїв, чи дух козаків, чи дух Крут та Базару, чи дух полонин Закарпаття, – це український дух і характер". Такий соборницько-ідеалістичний підхід з особливою силою проглядається у збірці "Вежі".

До збірки увійшли дві ліро-епічні поеми "Грудень 32" і "Незнаному воякові". З прадавнього минулого поет переходить у XX сторіччя й потрапляє у вир смертельної боротьби. Тут все підпорядковано одній меті: щоб "нація дужа і вічна, як Бог", перемагаючи ворогів, утвердилась на своїй землі, як "Залізна Держава". Надзвичайний динамізм, експресивність розповіді, лицарсько-романтичний пафос підкреслюють неминучу фатальність повсякчасної готовності націоналіста-революціонера до смерті. Закони боротьби вимагають чину, конкретної дії, а не пустопорожніх фраз та нарікання на "нещасну долю":

І ми будемо гідні не слави й похвал –
Учинку, що горами руха!
Гранати, петарди, живий арсенал
Із плоті розкутого духа.

Час спресовано, волю нації сконцентровано в кулаці, розрахунок тільки на власні сили:

Захочеш – і будеш.
В людині, затям,
Лежить невідгадана сила.

Чималий інтерес становить поема О. Ольжича "Грудень 32". Цей твір з'явився у 1940 році у переддень Другої світової війни, коли ОУН отримала можливість активно включитися у боротьбу за утвердження української самостійницької ідеї. Відомо, що О. Ольжич ніколи не плекав ілюзій щодо майбутніх світових баталій, а перед українською громадою ставив вимогу її мобілізації, готовності до прийдешніх змагань.

У цьому контексті поему "Грудень 32" можна вважати програмним твором поета. "Городоцький чин", "городоцька трагедія" – тема, з відомих причин, маловідома в українській літературі. А тому доробок О. Ольжича і в цьому плані видається значущим.

Василь Білас і Дмитро Данилишин, бойовики УВО-ОУН, у 1932 році здійснили невдалий напад на поштову установу в місті Городку, що на Львівщині. Тікаючи, молоді хлопці були схоплені польськими жандармами й заарештовані, а згодом страчені. Але геройська постава, мужність, лицарська поведінка юнаків під час суду вразили українське суспільство.

Як інтерпретує цю тему О. Ольжич? Для поета подвиг молодих галицьких хлопців – це привід для розмови більш широкої і важливої. Для автора – це нагода порушити низку проблем, які навіть сьогодні залишаються актуальними. Найголовніша з них – формування в українця характеру безкомпромісного воїна, готового віддати життя за визволення своєї Батьківщини.

О. Ольжич у притаманній йому манері – стиль, мов переблиск гострого меча, наче крицевий передзвін – не залишає ворогам України жодних шансів. Рубікон перейдено, моральний бар'єр слабкодухості подолано, всяка жертва віднині потребує помсти. Все особистісне, що пов'язане з добробутом, віднині має відійти на задній план. Лише "дух одвічної стихії", що об'єднає мільйони, поведе до вистражданої волі:

Потрібно всіх у роботі,
А серце б'є, як обух.
Прокляття моїй плоті,
Що слабша за мій дух!

До речі, у поемі не зустрічаємо імен героїв, але дух Біласа і Данилишина тут присутній. Усі авторові медитації сприймаються саме через призму подвигу бойовиків. Навіть тоді, коли поет апелює до народу, робить він це від імені полеглих героїв. Від того голос його впевнений і сильний, звідси абсолютна переконаність і віра в силу та велич своєї нації.

Третя збірка "Підзамчя" носить характер філософсько-індивідуальних медитацій. Вона – своєрідний синтез двох попередніх збірок, де у дивовижній гармонії поєднано особисті переживання поета, його історіософічні візії та ритми тогочасної доби. Широким є тематично-ідейний спектр збірки, але провідний мотив його творчості – віра у призначення нації, людини, її чеснот і її правди тут повністю домінують.

Віра у людину гіперболізується й доходить до меж болю. О. Ольжич ставить великі вимоги до людини, коли кидає свого героя в пекло боротьби, але його подвиг – це не лише результат величезної сили духа, а й свідома причетність до духовного стрижня українського народу, тобто усвідомлення себе його частинкою, що творить націю господарів, лицарів і творців.

Своєрідний стиль поета. Як і більшість "вісниківців", тобто поетів, що гуртувалися навколо "Літературно-наукового вісника" під керівництвом Д. Донцова, О. Ольжич прагнув ясного і прозорого викладу, класичної або ж традиційної форми, що давало можливість чітко сформулювати ідею, донести її широкому загалу. Через те й мова О. Ольжича образна, експресивна, енергійна, а місцями вулканічно-вибухова. Образи монументальні, цілісні, місткі та конкретні добре вписуються в ковані строфи, що часто будуються за принципом антитези.

Як поет О. Ольжич усіляко пропагував цінності, що підкреслювали героїчну суть українця та української нації. В одній із статей він писав: "Віднайшовши героїчний життєвий ідеал, нація не боїться уже ніяких фізичних ударів. З почуттям власного благословлення на чолі, назавжди рішена на своєму шляху, в революції народжена, сучасна Україна спокійним ликом зустрічає негоди і бурі, знаючи, що вони розвіються, а вона буде".

У збірці "Вежі" є такі рядки:

О, вір у одваги ясне багаття,
І скинеш, як порвану лаху,
І слабкість, і сумнів, і марність
життя,
Коли ти не відаєш страху

Або:

О, Націє, дужа і вічна, як Бог...

О. Ольжич гартував характер української людини, бо хотів, щоб залізний характер мав український народ.

Богдан ЧЕРВАК,
провідник Київської міської
організації ОУН

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 10 000 примірників

Ціна договірна